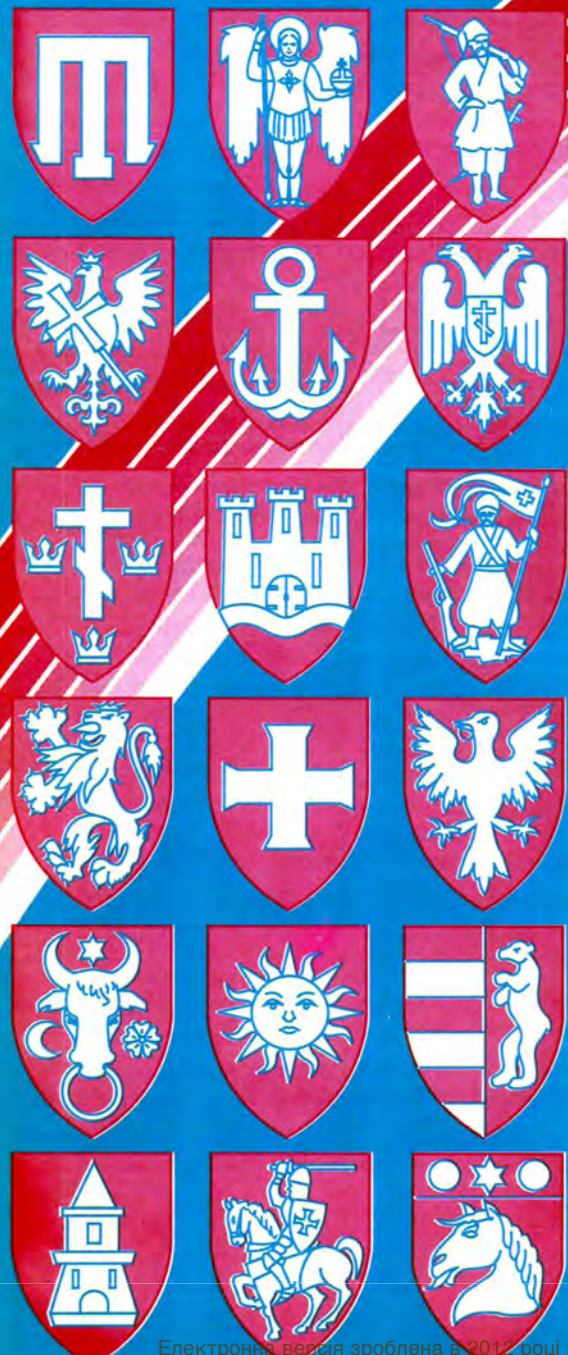
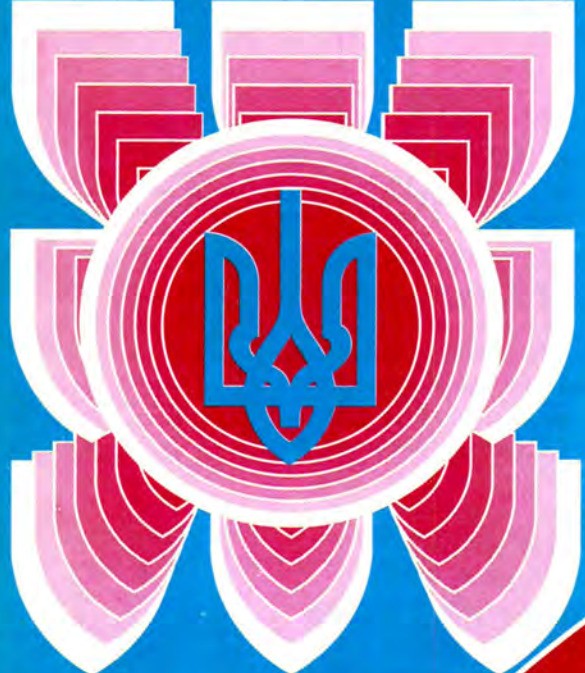


THE RAINBOW A CHILDREN'S MAGAZINE

ВЕСЕЛКА

ЖУРНАЛ ДЛЯ
ДІТЕЙ



РІК XXXIX

ГРУДЕНЬ 1993

Ч. 12

(466)



Ніна КАЛЮЖНА

СВЯТИЙ МИКОЛАЙ

Падай, падай, сніженьку
Вистели доріженьку
Через ліс, через гай,
Щоб Святий Миколай
На землі не зблудив
Серед темних лісів.
А назустріч йому,
Позабувши зиму,
Їжачки вийдуть з нір,
Прийдуть олені з гір,
Вийде навіть ведмідь,
Що так солодко спить...
Падай, падай, упадай,
Сріблом землю вкривай...



Ілюстрація П. Андрусева.



ЗАМОВЛЯЙТЕ „ВЕСЕЛКУ”!

Закінчується 1993-й рік. Це зобов'язує кожного передплатника поновити замовлення на 1994-ий рік.

Запрошуємо новоприбулих з України передплатувати „Веселку” для своїх дітей.

Звертаємось до щедрих жертводавців: жертвуйте на видання „Веселки” та на передплату для малих читачів в Україні.

Хто бажає передплатити „Веселку”, просимо надсилати чеки на суму 8 дол., а для членів УНСоюзу — на 5 дол. на адресу:

„VESELKA”
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302



З кольоровими ілюстраціями виходить кожного місяця у Видавництві „Свобода” заходами Українського Народного Союзу. Річна передплата становить у ЗСА — 8.00 дол., у інших країнах — рівновартність цієї суми. Для членів УНС 5.00 дол. Ціна окремого числа 75 центів. Ціна подвійного числа — 1.00 дол.

Головний редактор:

Любов Дмитришин-Часто

Редакційна колегія:

Г. Черінь, С. Кузьменко, Л. Шанта, В. Багірова (Україна),
Н. Турчманович, В. Юрченко, Л. Храплива-Щур (Канада).

THE RAINBOW — VESELKA

Обкладина роботи Івана Бриковича

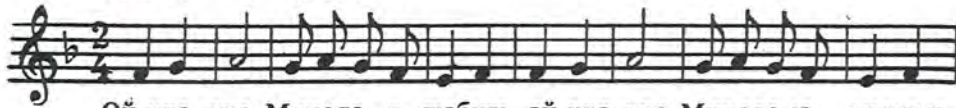
Published monthly, except July and August — bimonthly
at Jersey City, New Jersey

30 Montgomery Street — Jersey City, New Jersey 07302
Subscription \$8.00 per year, UNA members \$5.00 per year.
Entered as Second Class at Jersey City, N.J.

Ілюстрація Еріки Слуцької:
В ніч на Святого Миколая

ОЙ ХТО, ХТО МИКОЛАЯ ЛЮБИТЬ

Мелодійно, піднесено



Ой хто, хто Микола_я любить, ой хто, хто Микола_ю служить,



тому, Святий Миколай, на всякий час помагай. Мико_ла_ю!

Ой хто, хто Миколая любить,
Ой хто, хто Миколаю служить, —
Тому святий Миколай,
На всякий час помагай.
Миколаю! (двічі)

Ой глянь, глянь на Україну рідну,
Ой глянь, глянь на змучену, бідну.
Ми тебе, всі люди, молим:
Проси в Бога ти їй долі.
Миколаю!

Ой проси долі для України,
Ой нехай встане із руїни.
Доля й щастя най витає,
В славі й волі хай засяє,
Миколаю!

Оксана КРУШЕЛЬНИЦЬКА

ДО СВ. МИКОЛАЯ

До Св. Миколая
Молитву складаю,
Про святкові даруночки
Його попрохаю.



Фарби мама вже купила,
Лижі купив — тато.
По іскристому сніжочку
Їжджу я завзято.

Що на листі написати,
Зразу не згадаю.
Треба щось таке просити,
Що найбільш бажаю.

І санчата малі маю,
Й теплу кожушину,
Маю яблук і горішків,
Велику торбину.

Щоб б таке собі просити?..
О, уже я знаю...
— За здоров'я тати й мами,
Добрий-добрий Миколаю,
Щиро я благаю...



ЧОМ НЕ ЙДЕ ЗИМА?



Чом не йде до нас
Віхола-зима?
Марно тратим час,
Без санок,
Без ковзанок,
Снігу ж бо нема!

Ой, прийди, зимо,
Звесели діток!
Ми вже біжимо
На подвір'я,
На узгір'я,
Ой, пади, сніжок!



Оксана КРУШЕЛЬНИЦЬКА

СНІГ УПАВ НА ГОРИ

Сніг упав на гори
Білість в очі коле.
Я тепер не знаю,
Де перебуваю.
Чи в Гантері хата,
Чи то у Карпатах,
Ялинки пухнасті,
Мов зайці вухасті.

Я на лижі стану
І поїду зрана,
Прокладу стежини
Перші до хатини.
Чи в Гантері хата,
Чи то у Карпатах
Але без стежини
Не знайти хатини.

ЛІТО КРАСНЕЕ МИНУЛО

Літо краснее минуло,
Сніг лежить на полі;
Діти з хати виглядають
В вікна... шкода волі!

Діти нудяться в хатині,
Нудять, нарікають:
І нащо зима та люта?"
Все вони питають.

„Он вже поле сніг завіяв,
Хоч не йди із хати!
У замкнуті дивись вікна,
Ніде й погуляти!



Сніг з морозом поморозив
Всі на полі квіти...
Десь зима та не скінчиться!"
Нарікають діти.

Ждіте, ждіте, любі діти!
Літо знов прилине,
Прийде мила годинонька,
Як зима та згине;

І завітне наше поле
І зазеленіє. —
Знов його весна прекрасна
Квіточками вкріє.

КОЛЮЧІ ГОСТІ

Це було восени, коли з дерев уже осипалося листя. Гуляючи в саду, Христинка помітила, що під яблунею сидить їхня кицька Мурочка й щось розглядає. Дівчинка підійшла до неї й питає:

— Що ти тут видавляєш, Мурочко? Мишку хочеш упіймати?

Та не звернула на Христинку ніякої уваги й продовжувала пильно дивитися на купку жовтого листя під яблунею.

Стала придивлятися до тієї купки й Христинка. І раптом помітила, що листячко ніби дихає, ворухиться. Ой, що там?

Христинка мерщій — до мами, яка поралася на городі, привела її до яблуні.

— Там хтось є, — показала рукою на купку листя, що дихало.

Мама взяла гілочку, обережно розгребла його, а там — їжак. Стомився за ніч, блукаючи, і вмовстився під яблунею відпочити.

— Ой, гарнесенький який! — сплеснула в долоньки Христинка.

Їжачок і справді був милий.

Мама передала Христинці гілочку.

— Ти постережи його, щоб не втік, а я молока принесу, пригостимо.

Принесла, налила в тарілочку й поставила перед їжачком:

— Пий!

Їжачок посидів хвилинку, принохуючись, а потім устромив носику в молоко й почав пити.

Мурка, що сиділа тут же, біля Христинки, побачила таке й теж захотіла поласувати молочком. Тільки підкралася до тарілочки, а їжак на неї як чмихне, вона й відскочила.

Вихлебавши молоко, їжачок подивився на Христинку та її маму блискучими намистинками очей, ніби подякував за частування, і повагом пошелестів від них.

Увечері, відчинивши двері веранди, Христинка загукала:

— Мамо! Мамо! А до нас гості!

Біля східців вона побачила двох великих і трое маленьких їжачків. Це їжак, якого вони з мамою пригоостили уранці молоком, привів до них вечеряти свою родину.

Тепер налили у велику тарілку молока й поставили перед їжаками. Всі п'ятеро одразу ж обступили тарілку й ну дружно смакувати.

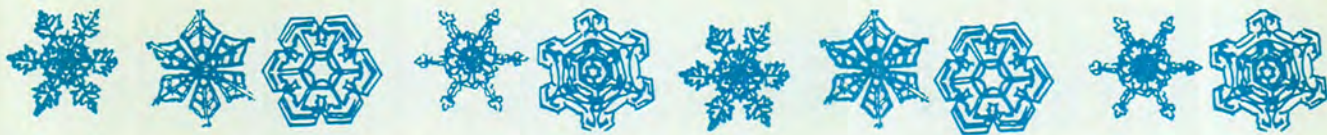
Після того їжаки приходили ще кілька разів, і Христинка з мамою охоче пригощали усіх свіжим молоком.

Аж ось випав перший сніг. Їжачки не показувалися.

— Залягли на зиму спати, — пояснила Христинці мама.

І дівчинка почала чекати весни, щоб знову побачити своїх друзів.





СИНІЧКА

(Ілюстрація Петра Холодного)

Дарка хухає на шибу. Хоче бачити, що там робиться надворі: на подвір'ї, у саду. А там — горобці стрибають, синички перелітають з куща на куш. І не зимно їм? Може, десь там — хтось, може, змерз, бідненький? Може, прийде до хати проситися?... Трохи згодом Дарці вже й не треба хухати на шибу. У хаті добряче натопилося, аж мама кватирку відчинила. Дарку ж несила відтягнути від вікна. Ось малий горобчик — дзьоб, дзьоб кукурудзяне зерно. Прилетів другий горобчик. О, б'ються за зерно. То, видно, не друзі... За горобчиками ліниво водить спокійними, вдоволеними очима пес Вовчик з буди. Він щойно добре попоїв, йому дуже гарно. Звідки у таких малих горобчиків стільки сили з ранку до смерку воювати? — думає він собі...

Задивилася Дарка на горобчиків — коли чує: над її головою хтось тихенько писнув. Наче крильцем до крильця хляснуло. Глип — а до хати з відчиненої кватирки зазирає синичка. У Дарки аж серце застрибало. Тільки б не сполохати синичку! А синичка — зирк одним оком, зирк другим, а тоді — фур-р — до хати. Дарка швидше на стільчик, з стільчика на підвіконня — зачинила квартиру.

Має в хаті синичку!

Пташка покружляла по хаті, а тоді до вікна. Стукнулася дзьобом. Певно, гадала, скла немає, і вона випурхне на волю. Дарка почала ловити синичку. Як піймаю, думала собі, тато зробить клітку, то там буде жити синичка...

Пташина літала від вікна до стіни, від стіни знову до шиби. Й лунко билася дзьобом об шибу. Дарка назбирала крихот у хлібниці, постелила газету на підвіконні, запрошує синичку: іди, попоїж!

Синичка все літала. А тоді раптом голосно крикнула і всім своїм тілом вдарилася об шибу. І впала на підвіконня, і затріпалась.

„Вбилася синичка!“ — заплакала Дарка.

Взяла вату, зладнала, як уміла, гніздечко, легесенько поклала у нього синичку. Синичка була ще тепла і час від часу стріпувалася.

Тут нагодився тато з роботи. Обдивився синичку, розтулив їй дзьоба, улив туди води, покришив хліба, нагодував пташку. Потім сказав:

— Нехай віддыхається, вона прибилася. Синичка не хоче жити в хаті, Дарцю, їй тут тісно. Її хата, доню, — ліс, повітря, простір.

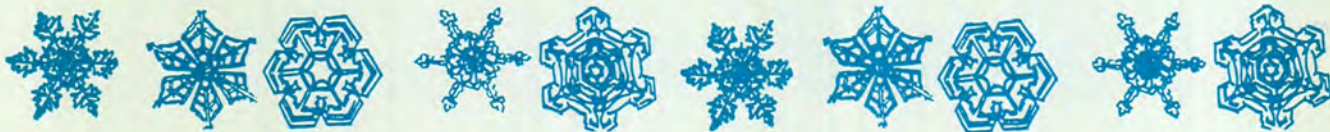
Через ніч синичка очуняла. Стала ходити по підвіконню, зазирати у шибу. Але вже не стукала дзьобом. У гнізді, яке їй зробила Дарка, синичка й переночувала. А вранці Дарка відчинила кватирку. Синичка як почули голоси своїх сестричок, злетіла з підвіконня, сіла на кватирку. І тут Дарка угледіла на дощечці смажене конопляне сім'я. Це, певно,



тато зробив, поки спала Дарка, поки спала пташка. Щоб синичка поласувала сім'ям і щодня прилітала до Дарки зі своїми товаришками у гості.

Синичка злетіла з кватирки, сіла на годівницю, голосно когось покликала. Й до неї стали злітатися інші синички.

Пояснення-словничок: синичка — titmouse; випурхнути: вилетіти; хлібниця — тарілка або кошичок на хліб; нагодитися — погвитися; очуняти — пробудитися, опритомніти (to recover, to recuperate); поласувати — to eat dainties; годівниця — пристрій на корм для птиці, тварин, худоби.





Переклад з німецької мови.

(Продовження. Початок у числі за червень).

VII.

Обідня спека цього чудового дня дуже змучила Майю, і вона поволі пролітала над яскраво освітленими кущами, поки велике листя каштана не привернуло її уваги. Тут вона знайшла прохолоду і затишок. Під деревом, на втоптаній траві, стояли столи і ослони. Поблизу виднівся черепичний дах селянського дому.

Нараз коло бджілки почулося дзижчання і поруч на листку примостилася муха. Але довго не всиділа, бігала то сюди — то туди, не знати чого, то знов сиділа нерухомо. Майя довго дивилася на все це, нарешті наблизилася до неї і звичайненько промовила:

— Добридень! Вітаю вас на моєму листку. Коли не помиляюся, ви — муха.

— Так, — відповіла та. — Мене звуть Пук, і в мене дуже багато справ. Ви хочете мене прогнати?

— Ні-ні! Я рада познайомитися з вами.

— Ще б пак! — самовпевнено сказала муха. — Я — хатня муха і тут лише на прогулянці.

— Як це цікаво! — захоплено скрикнула Майя. — Отже, ви знаєте і людину.

— Як свою власну кишеню, — чванливо відповіла Пук. — Та ж я щодня сиджу на ній. А ви цього не знали? Коли так, то ви, вибачте мені, дурненька.

Ця образа розгнівала Майю, вона кинулась на Пук і міцно схопила її за карк.

— Я навчу вас чемности з бджолами! — гукнула вона.

Пук здійняла страшенний вереск.

— Пробі, не пускайте в діло свого жала! Ви тільки це й знаєте, а це ж дуже шкодить. Будьте ласкаві, приберіть геть ваше черевце — в нім сидить жало. А коли можна, то відпустіть мене. Я зроблю все,

що ви захочете. Чи ви жартів не розумієте? Та ж всяк знає, що бджоли всіма шановані, що вони наймогутніші і найчисленніші з комах, тільки не вбивайте мене, будь ласка...

— Добре, — сказала Майя, — я не буду вбивати вас, тільки ви повинні розповісти мені про людину.

— О, залюбки! Я і сама хотіла зробити це, тільки спершу відпустіть мене, будь ласка.

Майя відпустила її. Вона побачила, що це створіння не варте жодної уваги і поваги.

Муха, отримавши таку науку, почала розмовляти зовсім інакше. Бджілка таки добре пом'яла її, і вона, незадоволено бурмочучи собі під ніс, почала поправляти вусики, крила і волосинки на своїм чорнім тілі. Потім взялася висовувати і втягувати в себе своє смоктальце.

— Зламане, цілком зламане, — в розпуці вигукнула муха. — А все через вашу нервовість і різкість... Отже, що саме хотіли б ви почути від мене про людину? Може, ліпше було б, якби я розповіла вам про своє життя. Та ж я виросла серед людей, а з моєї розповіді ви вже zarazом довідаєтесь і про них.

— А ви виросли серед людей?

— Аякже! В однім з кутків їх кімнати моя мати поклала яечко, з котрого я і вийшла. На їх занавісках я починала вчитись ходити. Дуже довго я не розуміла людської мови. Та це і трудно, доки не зійдешся з людиною по-приятельськи. Але нічого цікавого в їхніх розмовах нема. Вони завжди говорять те саме.

— Ну, це ви щось вигадуете, — перебила Пук Майя. — У людей так багато всіляких справ, думки їх такі мудрі, а діла — славні...

— Гай-гай! Хто це вам наговорив? — обурилась муха. — Все оте, про що ви говорите, для нас ніщо, бо землею володіють мухи, це найбільш розповсюджені і найважливіші створіння. Та ви тільки порахуйте у якій хочете кімнаті, кого там більше — мух чи людей, то й самі побачите, що людина супроти мухи — ніщо. А ви хіба ніколи не сиділи на людині? Ні? Дарма, це дуже цікаво, тільки треба бути



такою хороброю, як ми, мухи. Як тільки я сідаю на чоло і починаю бігати сюди-туди, людина ловить рукою повітря. Вона, знаєте, думає, що я десь там... Нарешті здогадується і, лаючись, пробує спіймати мене. О, тут треба бути на сторожі. Я бачу, як наближається рука, але чекаю до останньої хвиляки. Тоді спритно відлітаю вбік, сідаю і дивлюсь, як чоловік мацає рукою це місце на чолі, де я сиділа. Така забавка може тривати з півгодини. Ви не уявляєте собі, скільки в людини того терпцю.

— Не розумію, що в цім доброго, що ви робите, — зауважила Майя.

— А ви що хотіли б? В її носі ліпити щільники? — аж підскочила Пук. — Чи ви самі робите що-небудь корисне?

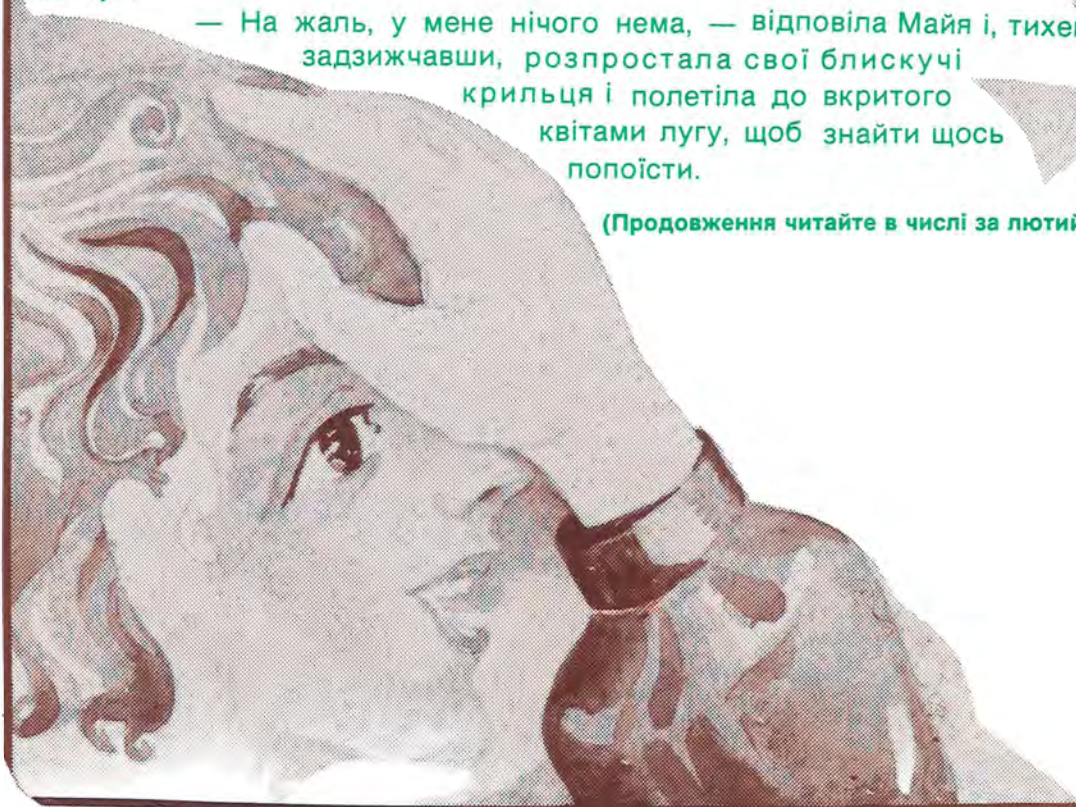
Маленька Майя почервоніла, але, щоб не виявити перед мухою свого знічення, швидко відповіла:

— Прийде день, коли я зроблю щось прекрасне, велике і корисне. Але спершу я хочу подивитися, що діється на білім світі. Глибоко в душі я почуваю, що буде так...

— Чи у вас, часом, немає з собою крапельки меду? — обірвала її нетерпляча Пук.

— На жаль, у мене нічого нема, — відповіла Майя і, тихенько задзижжавши, розпростала свої блискучі крильця і полетіла до вкритого квітами луку, щоб знайти щось попоїсти.

(Продовження читайте в числі за лютий 1994 р.)





Д В А

Біля хати старого діда Юхима діти бавилися в сніжки. Вони ліпили невеликі кульки й стріляли по воротах та паркані, що відгороджував хату від дороги. Діти знали, що дід Юхим не любить їхніх пустощів, але що дід не виходив, то вони й раді з того. Захопившись грою, не помічали, що досить тривалий час не виходить дідо їх сварити. Не появився дідо Юхим навіть тоді, коли одна снігова кулька вцілила у двері. І це відразу ніби протверезило дітей, охолодило їхній азарт до забави. Вони відразу збилися в купку й розгублено дивилися на двері.

— А якщо дідо Юхим помер? — висловив здогад Юрко. — Він же нікого не має...

— Це й справді може бути, — злякано прошепотіла Оленка, єдина дівчинка, що завжди бавилася в хлоп'ячі забави. — Бо чому ж він не вийшов?

— Нам треба дізнатися про це, — запропонував Петрусь. — Я піду додому і скажу татові й мамі, а вони дізнаються...

— Почекай, — зупинив його Юрко. Він був найстарший і в найбільш прикрих випадках його всі слухали. — Ми самі дізнаємося.

І діти гуртом рушили до дідової хати.

Дідо Юхим був вдома, але чувся дуже хворим. Побачивши дітей, він дуже зрадів:

— Добре, що ви прийшли. Бо я вже думав, що доведеться вмерти в самотині, в хаті нема

вже ні дров, ні води... Я чув, як ви бавитесь, але вийти не можу.

— Та ми все вмить зробимо, — заспокоїв його Юрко. — Он, скільки нас...

— Я принесу дров, відразу зголосився Петрусь.

— А я розпалю в печі, — озвалася Оленка, — я вмю варити кашу і смажити яєшню...

— Я побіжу за водою, — схопив відро Юрко.

Діти дружно взялися до роботи і незабаром у дідовій хаті стало затишно і тепло. Діти не тільки зробили роботу, а й звеселили хату своїм дитячим, веселим духом. Дідо Юхим пообідав і почувся краще. Він похвалив Оленку за добру кашу, а хлопцям подякував за їхню тяжку працю.

— Ми й завтра прийдемо, — пообіцяв Юрко.

— Завтра буде день Святого Миколая, — сказав дідо Юхим, — то ви вже святкуйте. Мабуть, чекаєте подарунків, правда?

— Ой, ще й як! — вигукнула Оленка. — Але до півночі ще так довго!

— Чим довше чекаєш, тим приємніший подарунок, — сказав дідо Юхим. — Я, ось, вас теж чекав... І дочекався...

Діти від дідової подяки почувалися трохи ніяково. Вони ж так довго бавилися в сніжки, а до діда не йшли, бо не знали, що він їх

Катерина ПЕРЕЛІСНА

СНІГУРИК

На сосні снігур сховався,
Пір'я розпушив...
Мерзнуть лапки... Хоч би трішки
Він чогось поїв!

Враз снігурик степенувся —
Ягідка! Дивись!
Пурх над снігом! Й на калині
Вже снігур повис.



Снігур — пташка (bullfinch); **калина** — дерево (guelder-rose).

С Н І Г О В И К И



потребує. А їхній прихід, виявляється, для нього був найкращим подарунком. Діти поспішили попрощатися з дідом і вийшли, пообіцявши прийти ще. А надворі всі зупинилися і стали радитися, якого б ще подарунка зробити для діда Юхима. Поки вони роздумували, малий Петрусь качав сніг у велику кулю. І тут Оленка здогадалася:

— Давайте, зробимо під вікном двох Сніговиків, завтра, коли зійде сонечко, вони заглядатимуть до діда у вікно, а він подумає, що то Святий Миколай прийшов. А пізніше прийдемо ми...

— Дуже добра думка, — підтвердив Юрко.

Велику Петрусеvu Кулю Юрко докачав ще більше, а на неї поклали трохи меншу, на ту — ще меншу. Потім зробили такого самого другого Сніговичка. Оленка знайшла в stodолі у діда два стручки квасолі й зробила з них роти, Петрусь повтикав у боки, замість рук, дерев'яні палиці.

— Але вони не можуть бути без носів, — засміялася Оленка. — Почекайте, я принесу... — І побігла додому. Невдовзі вона принесла дві великі червоні морквини і Юрко, вищий за всіх, приладнав їх на обох найменших снігових кулях, що правили Сніговикам за голови.

— А де ж взяти очі? — спитала Оленка. — Доведеться вертатися до діда Юхима, взяти вугля з печі.



— Ні-ні, — не дозволив Юрко. — Дідо Юхим нехай спить, а ми щось інше придумаємо...

Вже в темноті діти закінчили роботу. Вранці, на Святого Миколая, два веселі Сніговики стояли, немов на варті, під вікном у діда Юхима. Дідо побачив їх, коли сонечко освітило хату. Він зрозумів, що це зробили діти для нього. А незабаром почулися їхні дзвінкі голоси. Діти прийшли поділитися з дідом своїми подарунками від Святого Миколая.

С Н І Г У Р І



В лісі, в парках, у садах
Птиці в чорних каптанах.
— Прилетіли снігурі!
— Це зима на порі...

Кажуть, якщо їх нема,
То не скоро ще зима...
Сірі та червоногруді
— Дю-дю-дю, — гукають, — дю-ді...



А самі аж із тайги
Принесли до нас сніги...
От за це ми їх із вами
Й називаєм снігурами.

Д.Б.

Виснуть густо на гілках
бо померзли долі,
у синеньких піджачках,
у червоних льолях.

А як вітер загуде,
закружля по колу —
не один з них упаде
грудкою додолу...

Володимир Підпалый

Каптан — jacket, coat; **На порі** — на часі, пора на щось; **тайга** — незайманий, цілинний сибірський ліс (taiga, Siberian virgin forest).

УЛЯНКА І МОРОЗ

Мороз нащипав
Білі щічки в рум'яні,
Війки інеем вкрив
Маленькій Улянці.

Мама кличе малу —
Час найвищий до хати.
Але як же мороз
Зі собою узяти?

Щоб святий Миколай
Не трудився багато,
Й на санчатах привіз
Подарунки до хати.

Та дівча, хоч мале,
Але мудре й завзяте,
Наказало мороз
Миколая чекати.

Цілу нічку мороз
Був послушний Улянці,
А над ранком приліг
І заснув в калабасьці.

Вийшла вранці Улянка
Мороза шукати
Щоб дарунки свої,
І йому показати.

Але сонечко встало
Раніш за Улянку
Й розтопило мороз,
Що приліг в калабаську.



АНДРІЙКОВА ПОДОРОЖ

Андрійкові було дуже радісно. Та і якже могло б бути інакше? Бож поперше, Андрійків тато, який вже півроку працював на півночі Канади, куди його післали у відрядження з праці, за два тижні повертається до дому. А, подруге, він запросив Андрійка з мамою до себе на ті два тижні. Місто Бейкер Лейк, куди вони з мамою поїдуть, знаходиться за полярним колом. Взимку там дуже холодно, морози іноді доходять до 50-ти ступенів. Тоді там багато снігу, кучугури якого досягають дахів хат. А ще там є чудове полярне світло. Тато прислав листи Андрійкові щотижня. Андрійко дуже любив читати татові листи. З його листів Андрійко знає, що у Бейкер Лейк живуть люди, що називаються ескімосами. Це дуже привітні люди, які ніколи не замикають дверей від своїх помешкань, бо там зовсім немає крадіжок. Багато мешканців цього міста мають мистецькі здібності. Вони виробляють цікаві речі з каменю, дерева, шкіри. Якже ж цікаво було б самому все це побачити! — думав Андрійко. Він ледве дочекався хвилини від'їзду.

У Бейкер Лейк, як Андрійко і сподівався, було дуже зимно і багато снігу. Але це нікого там не лякало. Люди звичайно собі ходили по вулиці, діти бавилися надворі. Багато чого цікавого побачив Андрійко у Бейкер Лейк. Він познайомився з ескімоськими дітьми.

День перед їхнім від'їздом додому ескімоси запросили Андрійка з татом на полювання в тундру. У той день була велика хуртовина. Але це нікого з мисливців-ескімосів не лякало. Вони поїхали на моторових санях, які в теперішні часи замінили ескімосам собак. Сніг був такий густий, що майже нічого не можна було бачити. Він зразу ж замітав за ними сліди. Куди не глянь, простягалися білі сніжні простори. „Ой, що ж то буде, як ми заблудимося?“ — подумав Андрійко і йому зробилося трохи страшно. Андрійко з татом їхали

останніми саньми. Раптом перші сани круто повернулися. Зупинилися всі. Перші сани під'їхали до тих саней, у яких їхав Андрійко з татом.

— Тепер ми будемо повертатися. Ви їдьте першими, — сказав, посміхаючись їхній провідник.

— Дайте мені компас, — відказав Андрійків тато.

Ескімос знову посміхнувся і мовив:

— Інuitи компасів не вживають (ескімоси називають себе інuitами). Вітер став ще сильнішим, а завірюха не припинялася. Тоді провідник мовив:

— Добре, їдьте знову за мною, — і всі за ним поїхали.

За годину прибули в Бейкер Лейк.

— Як ви знайшли дорогу без компаса? — дивуючися, запитав Андрійків тато провідника.

— А це для на, інuitів, дуже просто, — відповів провідник, — ми, інuitи, тому, що вже віки живемо близько з природою, маємо тонке відчуття до всіх її проявів. Ми відчуваємо звідки віє вітер: з півдня, півночі, заходу чи сходу. Знаємо, який вітер як навіває на землю сніг. Це — у заметіль. В інші часи, ми дорогу знаходимо по сонцю, по зорях, по тому, як ростуть рослини, та й по інших прикметах.

Тому що була велика заметіль, — нічого не вполювали. Але провідник подарував Андрійкові хутро з білого лиса, якого він вполював раніше. Андрійко дуже тішився. За два тижні, які Андрійко провів тут, він багато чого цікавого побачив і навчився. Коли Андрійко повернувся додому, він написав про свою подорож розповідь, яку прочитав у своїй класі в українській школі, а потім ще і в англійській. Після цього всі учні з його класи захотіли їхати до Бейкер Лейк.

Пояснення-словничок: тундра — tundra mossy marshy plain in the North; кучугура — сніговий насип (snow heap); компас — пристрій визначувати напрям (compass).

НА ЛИЖАХ

Сніг на полі, сніг в долині,
Наче килим дорогий,
Ми на лижах вдалеч лине́м,
Повні свіжої снаги.
Зеленіє ліс сосновий,
На нім біла бахро́ма.
Бір рока́же казку знову,
Що придумала зима.



Ой на лижах легко мчати
Із гори крутої вниз.
Будуть хлопці і дівчатка,
Справжні лижники колись!
Будуть мужньо прокладати
У житті нові путі.
Гей, на лижах любо мчати
В юні роки золоті.

Пояснення-словничок: ли́жа — ski; сна́га — energy, vigour, buoyancy; бахро́ма — fringe.



Ілюстрація М. Левицького

Особи: школяр, школярка, коза, чорт, Ірод, козак.

Школяр (входить).

Я малий школярик,
Книжечки читаю,
Коляди співаю,
Всіх з Різдвом вітаю!

Школярка (входить з противної сторони).

Я мала школярка,
Звуть мене Наталка,
В рідній школі вчуся,
Весело сміюся,
Коляди співаю,
Всіх з Різдвом вітаю!

Школяр і школярка співають коляду, вклоняються і виходять.

Коза (входить).

Я коза періста,
Маю років триста.
Всім у Ріднім Краї
Бажала врожаю,
Тепер вам бажаю
Без горя й тривоги
Вернутися швидко
У рідні пороги.
З Різдвом всіх вітаю!

Чорт (вскакує).

Ха-ха-ха, козище!
Підійди но ближче!
Не даш спочити —

Знаю, що зробити:
Гострі вила маю,
Люто покараю.

Коза утікає, входить Ірод.

Ірод.

Чорте, любий брате,
Нумо танцювати,
Ми козу прогнали,
Правду всю стоптали!
(танцюють).

Козак (входить).

Пугу, пугу, пугу!
Я козак із Лугу,
Раз лиш замахнуся,
З Іродом поб'юся!
З Іродом поб'юся
Й чорта не боюся!
Смерть Іроду злому
Й чортові гидкому!

Вимагує шаблею, Ірод і зорт утікають.

Входять школяр і школярка, стають поруг з козаком, за ними хор. Співають коляду „Бог ся рождає, хто ж то може знати” і кінчають так:

Ірод московський, щоб світ обдурити,
Хоче червону зірку засвітити,
Та нам її не треба, хочем світла із неба,
Хочем щастя у наш Край, так нам, Боже,
[помагай!

Благослови, Божий Сину, нашу любов Україну,
Долю-волю, щастя їй подай.

Івга Шугай





**Statement of Ownership,
Management and
Circulation**
(Required by 39 U.S.C. 3685)

1A. Title of Publication Veselka - The Rainbow		1B. PUBLICATION NO. 0 3 0 0 6 3 7 9		2. Date of Filing October 1, 1993	
3. Frequency of Issue Monthly except May-June & July-August Bi-Monthly		3A. No. of Issues Published Annually 10		3B. Annual Subscription Price \$5.00 Members \$8.00 non-Members	
4. Complete Mailing Address of Known Office of Publication (Street, City, County, State and ZIP+4 Code) (Not printers) 30 Montgomery St., Jersey City, Hudson County, NJ 07302					
5. Complete Mailing Address of the Headquarters of General Business Offices of the Publisher (Not printer) 30 Montgomery St., Jersey City, NJ 07302					
6. Full Names and Complete Mailing Address of Publisher, Editor, and Managing Editor (This item MUST NOT be blank)					
Publisher (Name and Complete Mailing Address) Ukrainian National Association, Inc. 30 Montgomery St., Jersey City, NJ 07302					
Editor (Name and Complete Mailing Address) Lubov Chasto 100 Montgomery St., Jersey City, NJ 07302					
Managing Editor (Name and Complete Mailing Address)					
7. Owner (If owned by a corporation, its name and address must be stated and also immediately thereunder the names and addresses of stockholders owning or holding 1 percent or more of total amount of stock. If not owned by a corporation, the names and addresses of the individual owners must be given. If owned by a partnership or other unincorporated firm, its name and address, as well as that of each individual must be given. If the publication is published by a nonprofit organization, its name and address must be stated.) (Item must be completed.)					
Full Name		Complete Mailing Address			
Ukrainian National Association, Inc		30 Montgomery St., Jersey City, NJ 07302			
8. Known Bondholders, Mortgagees, and Other Security Holders Owning or Holding 1 Percent or More of Total Amount of Bonds, Mortgages or Other Securities (If there are none, so state)					
Full Name		Complete Mailing Address			
None					
9. For Completion by Nonprofit Organizations Authorized To Mail at Special Rates (DMM Section 424.12 only) The purpose, function, and nonprofit status of this organization and the exempt status for Federal income tax purposes (Check one)					
(1) ☐ Has Not Changed During Preceding 12 Months		(2) ☐ Has Changed During Preceding 12 Months		(If changed, publisher must submit explanation of change with this statement.)	
10. Extent and Nature of Circulation (See instructions on reverse side)		Average No. Copies Each Issue During Preceding 12 Months		Actual No. Copies of Single Issue Published Nearest to Filing Date	
A. Total No. Copies (Net Press Run)		1000		1000	
B. Paid and/or Requested Circulation					
1. Sales through dealers and carriers, street vendors and counter sales		-		-	
2. Mail Subscription (Paid and/or requested)		761		761	
C. Total Paid and/or Requested Circulation (Sum of 10B1 and 10B2)		761		761	
D. Free Distribution by Mail, Carrier or Other Means Samples, Complimentary, and Other Free Copies		43		43	
E. Total Distribution (Sum of C and D)		804		804	
F. Copies Not Distributed		196		196	
1. Office use, left over, unaccounted, spoiled after printing					
2. Return from News Agents		-		-	
G. TOTAL (Sum of E, F1 and 2—should equal net press run shown in A)		1000		1000	
11. I certify that the statements made by me above are correct and complete		Signature and Title of Editor, Publisher, Business Manager, or Owner Walter Bonclay, Adm.			



Малюнок Василя Залуцького